

Tündérmese - Köszönet Mészáros Gyulának!

Néhány héttel ezelőtt az a megtiszteltetés ért, hogy egy kiskunfélegyházi pár gondozásában lévő ló Mészáros Gyula által történő kiképzésének pár óráján jelen lehettem. Teljesen „véletlenül” találtam Gyula honlapjára, épp azt megelőzően, hogy a lakóhelyemhez viszonylag közeli Kiskunfélegyházára látogatott.

Mészáros Gyula az ott töltött idő alatt valami olyasmit mutatott, amit életében egyszer minden embernek meg kellene személyesen tapasztalni. Nemcsak a lótulajdonosoknak és az állatbarátoknak. Mindenkinek, aki csak él ezen a földön. Azért, hogy az ott látottakat a saját életünkben is alkalmazni tudjuk.

A két éves vemhes kanca /vagy inkább csikó/ az első pillanattól fogva tudta, érezte, hogy barát érkezett a körkarámba. Gyulának nem kellett semmilyen segédeszköz ahhoz, hogy irányítani tudja a földről a lovat. Én, mint hozzá nem értő – aki alig több mint egy éve, hobby szinten lovagol – annyit láttam, hogy a ló azt csinálta, amire Gyula gondolt, amire gondolatban, ritkább esetben gesztusaival /karjának megemeléssel, kisujjának mozdításával/ kérte. Ha meg kellett állni, megállt, ha jobbra kellett fordulni jobbra fordult és folytathatnám. Mind ehhez még futószár sem kellett. Persze Gyula azért futószárral is irányította a lovat. Lazán, könnyedén, anélkül, hogy egyszer is megfeszült volna a futószár. A ló és Gyula egyszerűen egy lélek volt.

Mind eközben Gyula beszélt. Ló és ember közötti kapcsolatról.

És ha én, mint „ostoba” ember nem is értettem mindent, a ló mindent érzett abból, amit Gyula mondott. Amire tanította. Szép szóval, figyelemmel. Olyan kapcsolatot láttam ló és oktató között, amelyet még soha, sehol. A ló egyszerűen Gyulával akart lenni. Mert tudta, hogy ott, hogy vele, hogy mellette van a helye. Tudta, hogy ez az ember nem fogja soha bántani, hogy „itt és most” biztonságban van, hogy Gyula személyében „otthonra talált”. És ez így ment közel két órán keresztül, majd legnagyobb megdöbbenésemre Gyula felnyergelte a türelemmel váró, mozdulatlan lovat, akin nyereg eddig egyszer volt, lovas pedig még egyszer sem.

És itt még nem volt vége a Tündérmesének, mert nemcsak felnyergelte, de további instrukciókat követően rá is ült a mozdulatlanul, kényelmesen, türelmesen álló lóra.

Bárhol és bármikor voltam ló közelében, nagyon ritkán láttam azt, hogy miközben a lovas felül a lóra, a ló alatta meg sem mozdul. Azt a bizalmat amit a ló tanúsított Gyula iránt, pedig még soha, sehol nem tapasztaltam. A szemében látszott az érdeklődés és némi döbbenet – „Jé, ez most mit csinál? Tényleg rám fog ülni?” -, de félelmet, vagy az ellenállás legcsekélyebb jegyét, a közelben sem láttam. Ezek mind elszeleltek amikor Gyula megjelent. Pedig Orsi, a ló viszonylag újdonsült, lelkes, szerető gazdája a megmondhatója annak, hogy a kis kedvencének nem volt mindig ilyen jó sora. Az ember türelmetlenségével, agressziójával és nemtörődömségével már többször szembesült szegény ló.

És én még mindig álltam döböntem a Tündérmesém kellős közepén, s bár kétség már az én szememben /s szívemben/ sem volt, de hogy szó se jöjjön ki a számom, Gyula tovább szötte Tündérmesém fonalát. A ló elindult, mivel Gyula menni szeretett volna, majd megállt, mivel Gyula szeretett volna megállni. Ha Gyula meg akart fordulni, megfordultak, ha jobbra akart menni jobbra mentek, ha balra akart menni, balra mentek. Mivel sosem láttam, el sem tudtam képzelni, hogy kantár mozgatása, sőt kantár nélkül, egy ló képes elfordulni arra, amerre szeretném. Eszembe jutott, mikor az általam lovagolt gyönyörű kis lovat szár nélkül, pusztán testsúlyom áthelyezésével próbáltam irányítani. Milyen büszke voltam magamra amikor a ló fordult alattam amerre szerettem volna, miközben már oly annyira oldalra dőltem, hogy majd kiestem a nyeregből.

Látva azt, hogy Gyula gyakorlatilag egygé vált a lóval és az azért tett meg mindent – mindenféle általam betanult testsúlyáthelyezés (most már inkább csak dülöngélésnek nevezném) nélkül –, mert tudta, értette, hogy Gyula mit szeretne és persze Gyula is tudta, hogy hogyan adja ezt a ló tudtára, nos én csendben megmosolyogtam magam.

A látottak alapján a lelkem egyik fele önfeledt, boldog táncba kezdett, mert rájött, hogy így is lehet. Nem kell többé pálca – amit eddig is utáltam -, nem kell odanyomni a lábam a ló oldalába, nem kell rángatni a száját, hogy „Állj már meg!”. A kapcsolat, a kölcsönös figyelem és bizalom, egymás tudása, érzése kell „csupán” ló és lovas között.

A lelkem másik fele pedig csendben megszakadt amiatt, hogy „Eddig miért nem így?!”. És hány hely van még, ahol még nem így! Ahol nem is tudják, hogy máshogy is lehet. Mert nem ezt látták, nem ezt tanulták, tanították. Mert elképzelni sem tudják, hogy máshogy is lehet.

Fordult velem egyet a világ és fordult egyet a világnézetem is. Pedig sosem ütöttem, rúgtam indulatból, haragból a lovat. De láttam, hogy ezt teszik. És hagytam. Már hagyni sem akarom! Tudom, hogy minden lelket /lovat/ nem menthetek meg, de törekedni fogok rá, hogy aki az utamba kerül, azzal megismertessem Mészáros Gyulát. Azt, amit Ő képvisel. Az erőszakmentességet, a természetességet. A kapcsolatot, a kommunikációt, amit mi, emberek sem gyakorlunk. Már egymással sem. Pedig mennyivel könnyebb, szebb és boldogabb lehetne az életünk. Mint azoké a lovaké, akikkel Gyula és tanítványai foglalkoznak.

Gyula tevékenysége olyan számomra, mint amikor valaki fényt gyújt az éjszakában, a sötétségben. És Gyula nemcsak meggyújtja ezt a fényt, de viszi az egész országban városról-városra, hogy maga mögött újabb fénysugarakat hagyjon. S reményeim szerint teszi ezt majd mindaddig, amíg teljes világosság nem lesz.

Köszönet Mészáros Gyulának! Köszönet azért, hogy megmutatta, hogy máshogy is lehet. Kívánom, hogy tevékenységét Isten áldása kísérje, hogy sose adja fel, bármilyen ellenállásba is ütközik. És sose feledje el, hogy a szeretetnél nincs nagyobb hatalom.

Köszönöm!

Utóiratként csak annyit kérek, hogy minden oktató és lóképző nézzen egy kicsit magába és gondolkodjon el a fent leírtakon. Mert biztos vagyok benne, hogy a lelkük mélyén érzik, tudják, hogy nem az a helyes módszer, amit követnek. Hogy sem a lovakat, sem a tanítványokat nincs értelme erőszakkal, lélektelenül, a gyors haszonszerzés reményében belekényszeríteni bármibe is. A lovak tudják, hogy mit szeretnének és ha szeretettel, odafigyeléssel és bizalommal kérjük, meg is teszik azt. Hát tudjuk mi is, hogy mi az amit Ők szeretnének és aszerint törődjünk velük és mi emberek egymással is. Mert nemcsak a lovak, de az emberek is megérdemlik.

Köszönettel: Ny. Erika